

26-02-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – এই পুৰণী দুনিয়াত অন্য কোনো আশা নাৰাখি ভৱিষ্যতে উচ্চ পদ পাবৰ কাৰণে কেৱল নষ্টোমোহা হোৱা, পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু পৱিত্ৰ হৈ থাকা”

*প্ৰশ্ন:- পিতাই কোনটো চিধা সৰল ৰাস্তা দেখুৱায়, কোনটো কথাত পিতাৰ কৰিবলগীয়া একো নাই?

*উত্তৰ:- পিতাই সন্তানসকলক শান্তিধাম, সুখধামলৈ যোৱাৰ সহজ-সৰল ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে - সন্তানসকল কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু পৱিত্ৰ হৈ থাকা। বাকী তোমালোকৰ সন্মুখত যি বিপদ আহে, দুখ বা বেমাৰ আহে, দেউলীয়া হোৱা... এয়া সকলোবোৰ তোমালোকৰ নিজৰেই কৰ্মৰ হিচাপ, ইয়াত পিতাৰ কৰিবলগীয়া একো নাই। পিতাই উপায় দিয়ে, কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱাতো প্ৰত্যেক সন্তানৰেই কাম।

*প্ৰশ্ন:- কোনো কোনো সন্তানে কিহৰ কাৰণে সেৱাৰ যোগ্য হ'ব নোৱাৰে?

*উত্তৰ:- ব্যক্তি বিশেষৰ প্ৰতি সামান্য ঘনিষ্ঠতাৰ নিচা থাকিলে বা ভিতৰত মায়াৰ পোক থাকিলে সেৱাৰ যোগ্য হ'ব নোৱাৰে।

*গীত:- দুখৰ দিনবোৰ পাৰ হৈ গ'ল...

ওম শান্তি – সুখ আৰু দুখ। এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। মানুহে নাজানেই যে ৰাৱণ ৰাজ্য কাক কোৱা হয়। পিতাই আহি সন্তানসকলক বুজায় যে দুখী কেতিয়া হয় আৰু সুখী কেতিয়া হয়। এই ৰাৱণ ৰাজ্যত দুখো আছে, সুখো আছে। এইমাত্ৰ সুখ, এইমাত্ৰ দুখ। সন্তান জন্ম হ'লে সুখী, মৃত্যু হ'লে দুখী। সন্যাসীয়েও কয় – ইয়াৰ সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান। সেয়ে নিশ্চয় ক'ব পাৰি এয়া দুখৰ দুনীয়া। কিন্তু তেওঁলোকে এয়া নাজানে যে সদায় সুখ, য'ত দুখৰ নাম মাত্ৰও নাথাকে, সেয়া সত্যযুগতহে হয়। এয়া তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানা যে এতিয়া প্ৰায় ৰাতি হৈছে। ৰাতি দুখৰ হয়, ইয়াক ৰাৱণৰ ৰাতি বুলি কোৱা হয়। ৰাৱণ অহাৰ পৰাই ভক্তি আৰম্ভ হয়। বিকাৰ আৰম্ভ হয়। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আমি সদায় সুখী হৈ থাকিবৰ বাবে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। পিতাই বুজাইছে - সন্তানসকল ভৱিষ্যতে উচ্চ পদ পাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা আৰু আন কোনো আশা নাৰাখিবা। সন্তানসকলে এয়াও নাজানে যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি হয়। পিতাইহে আহি কয়। দুনীয়াৰ মানুহে এয়া নাজানে যে পৰমাত্মাৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি হয়। বুজে দুখ-সুখ তেৱেঁই (পৰমাত্মাই) দিয়ে। পিতাই কয় মইতো সদায় সুখ দিবৰ বাবেহে আহো। তোমালোকে মাত্ৰ শ্ৰীমতত চলা। মই তোমালোকক শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ ৰাস্তা দেখুৱাবলৈ আহিছো। সেই ৰাস্তাত চলাটো তোমালোকৰ কাম আৰু কি সমস্যানো সন্মুখলৈ আহে? গোটেই দুনীয়াই সমস্যাত জৰ্জৰিত। পিতাই কয় মইতো সহজ-সৰল ৰাস্তা দেখুৱাই দিওঁ। সেয়াতো বহুত সহজ। বাকী যি বিপদ আপদ আহে, দুখ আহে, বেমাৰ আদি হয়, দেউলীয়া হয়.... এয়া সকলোবোৰ হৈছে তোমালোকৰ কৰ্মৰ হিচাপ। সেয়া প্ৰত্যেকে ভুগিবই লাগিব, ইয়াত মোৰ কৰিবলগীয়া একো নাই। এই সময়তো যদি কোনোবাই এনেকুৱা কিবা পাপ কৰে তেতিয়া দুখ ভোগ কৰিবই লাগিব। মই তোমালোকক চিধা ৰাস্তা দেখুৱাওঁ। মোৰ আদেশ - মোক পিতাক স্মৰণ কৰা কিয়নো উভতি যাব লাগিব। বাকী যুদ্ধ কাজিয়াতে সকলো আয়ুস হেৰুৱালা। মইতো সৰল ৰাস্তা দেখুৱাওঁ যে মোক স্মৰণ কৰা আৰু পৱিত্ৰ হোৱা। কেনেকৈ হ'বা, ইয়াৰ উপায়ো দিওঁ। বাকী মস্তিষ্ক খটোৱা, পুৰুষাৰ্থ কৰা সেয়া তোমালোকৰ কাম। এই সকলোবোৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ কৰ্মবন্ধন। পিতাই কয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। পিতাই

জানে স্ত্রীৰ স্বামীৰ প্ৰতি, সন্তানসকলৰ প্ৰতি মোহ বহুত থাকে, তাৰপৰা মুক্ত হোৱা, নষ্টমোহা হোৱা... এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ কাম।

পিতাইতো মাত্ৰ দুটা কথা কয় - যদি পুৰা সম্পত্তি ল'ব বিচাৰিছা তেতিয়াহ'লে **প্ৰথমে পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'বই লাগিব আৰু দ্বিতীয়তে যোগত থাকিবই লাগিব**। কিবা কথাত যদি কোনোবাই তোমালোকৰ স'তে যুদ্ধ কৰে তেন্তে এয়া হৈছে তোমালোকৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ। বাকী তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ থাকা এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰেও বাধা দিব নোৱাৰে। পিতাই ৰাস্তা দেখুৱায় যে তোমালোকে ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰিব নালাগে। গৃহস্থৰ ধৰ্মত থাকি পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে আৰু যোগত থাকিব লাগে। মানুহে ভাবে পৱিত্ৰ হৈ থকাটো অতি কঠিন কিয়নো এনেকুৱা শিক্ষা কোনেও কেতিয়াও দিয়া নাই। যদিও বহুতে ব্ৰহ্মচাৰী হৈ থাকে কিন্তু ইয়াৰ নিয়ম হ'ল গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। কুমাৰীতো পৱিত্ৰই হয়েই, তেওঁলোকৰ বাবে বহুত সহজ, পৱিত্ৰ হয়েই থাকা। গৃহস্থী নহ'বা। ইয়াৰ বাবে মাত্ৰ সাহসৰ প্ৰয়োজন। তোমালোকে ক'ব পাৰা যে আমি ভাৰতক স্বৰ্গ বনাবৰ বাবে পৱিত্ৰ হৈ থাকিব বিচাৰো, ইয়াৰ দ্বাৰা ভাৰতৰেই কল্যাণ হ'ব। পৱিত্ৰতাৰ সম্পত্তি আমি সকলোৱে পাম। এয়া হৈছে সম্পত্তি লোৱাৰ কথা। সত্যযুগত পৱিত্ৰ দুনিয়াই আছিল। সংগমত যিসকলে পৱিত্ৰ হ'ব তেওঁলোকেই পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক হ'ব। এইটো সমগ্ৰ দুনিয়াৰ প্ৰশ্ন নহয় যে সকলোৱে কেনেকৈ পৱিত্ৰ হ'ব। এতিয়া সকলোৰে নিষ্পত্তিৰ **(কয়ামতৰ)** সময়। এতিয়া সকলোৱে হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰি উভতি যাব লাগিব। সকলোৱে আহিতো জ্ঞান নল'ব। যিসকলে সহজ ৰাজযোগ শিকিব তেওঁলোকে সম্পত্তি পাব। সমগ্ৰ দুনিয়াতো কিয় সমগ্ৰ ভাৰতেও এই জ্ঞান শুনি ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। বাকী কিবা কাজিয়া আদি হ'লে সেয়া তোমালোক সন্তানসকলে যোগবলৰ দ্বাৰা নোহোৱা কৰিব লাগিব। মাৰ সেইসকলে খাবলগীয়া হয় যাৰ মমত্ব আছে, নষ্টোমোহা হোৱা নাই, সেই শক্তি নাই। বাবাৰ ওচৰত খবৰ আহিছে যে এজনী গোপীকাই বহুত চকুপানী টুকিছে। কিন্তু কান্দিলে কি হ'ব? পিতাইতো উপায় বহুত দিছে। স্বামীক কোৱা মই পৱিত্ৰ হৈ থাকিব বিচাৰো আৰু বাকী সকলো সেৱা কৰিবলৈ প্ৰস্তুত আছো। যুক্তিৰে নিজকে ৰক্ষা কৰিব পাৰা। কিন্তু প্ৰথমে নিজৰ অন্তৰৰ মমত্ব এৰিব লাগিব। মাতাসকলৰ স্বামী আৰু সন্তানসকলৰ প্ৰতি বহুত মোহ থাকে। আকৌ কয় - কোনোবাই ইয়াৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব। কিন্তু ইয়াৰ বাবে চিঞৰিব বা কান্দিবৰ প্ৰয়োজন নাই। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। ধৰি লোৱা কোনোবা ভাল মানুহৰ স্ত্ৰী, সন্তানসকলো বহুত ভাল (first class), বাবাইতো ক'ব - এই অন্তিম জন্মৰ বাবে গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি পৱিত্ৰ হৈ দেখুওৱা। সেয়ে স্বামীক বুজাই বশ কৰিব লাগিব। নহ'লে জবাবদিহি হ'ব লাগিব। কিন্তু সেয়া তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া নষ্টোমোহা হ'ব। কোনোবাই পাৰিলে এক ছেকেণ্ডতে নষ্টোমোহা হৈ যোৱা, নহ'লে গোটেই জীৱনতেই হ'ব নোৱাৰিবা। বহুতে এৰি দিয়াৰ পিছতো মমত্ব আতৰি নাযায়, পুনৰ ধ্যান সেইফালে গৈ থাকে, গতিকে সেই অৱস্থা নাথাকে, সেয়ে পিতাই কয় প্ৰথমে নষ্টোমোহা হোৱা। বাকী কৰ্মৰ কাৰণে পশ্চাতাপ কৰি থাকিলে পিতাই কি কৰিব? সকলোৰে কাৰণে এটাই ৰাস্তা, পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'বই লাগিব। যদি পৱিত্ৰ হৈ থাকিব নিদিয়ৈ তেন্তে নিজৰ ভৰিত থিয় হৈ কিবা কিবি সেৱাত লাগি যোৱা। ইয়াৰ বাবে অন্তৰ পৰিস্কাৰ হোৱা দৰকাৰ। এনে নহয়, ঘৰ এৰি আহি পিছত ব্ৰাহ্মণ কুলত থাকি কাৰোবাৰ সৈতে ঘনিষ্ঠতা হৈ গ'ল। এনেকুৱা বহুত আছে যাৰ ব্যক্তি বিশেষৰ প্ৰতি ঘনিষ্ঠতাৰ সামান্য নিচা থাকে। তেওঁলোকৰ অৱস্থা আগ নাবাঢ়ে। সেৱাৰ যোগ্য নহয় কিয়নো ভিতৰত পোক সোমাই আছে। মায়াই এৰি নিদিয়ৈ। লিখেও বাবা মায়াৰ বহুত ধুমুহা আছে। তেন্তে নিশ্চয় সামান্য নিচা আছে। ইয়াত পদুম ফুলৰ দৰে থাকিব লাগে। মৰহি যোৱাৰ কথা নহয়। সকলোৰে নিজৰ নিজৰ কৰ্মবন্ধন আছে, গতিকে ঔষধো নিজা নিজা। কোনোৱে উপাৰ্জন কৰিবৰ কাৰণে সোধে, তেতিয়া পিতাই তেওঁৰ পৰিস্থিতি চাই ৰায় দিয়ে। কাৰোবাৰ এনেকুৱা ব্যৱসায় আছে যে পাপ নকৰিলে শৰীৰ নিৰ্বাহ নহয়েই। আজিকালি সময়েই এনেকুৱা হৈ গৈছে। কাৰোবাৰ ওচৰত বহুত পইচা থাকিলে পাপ কৰাৰ দৰকাৰ নাই। পিতাই কয় - শান্তিত বহি যোগৰ দ্বাৰা উপাৰ্জন কৰা, পিছে কাম কৰাৰ আগতে উপদেশ ল'ব লাগে।

এনেকুৱা নহয় যে কাম কৰাৰ পিছত ক'বা এইটো কথাত বান্ধ খাই গ'লো - কি কৰো? পিতাই বুজাই থাকে, যদি ধন বহুত আছে তেন্তে শান্তিত বহি পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱা, বেপাৰ-বৃত্তিগত পেচাৰ জঞ্জাল এৰা। খোজে খোজে শ্ৰীমতত চলাৰ দৰকাৰ। পৰস্পৰ বহুত মিঠা হৈ চলিব লাগে। নহ'লে বাপদাদাৰ নাম বদনাম কৰিবা। বাপদাদা বা সংগুৰুৰ নিন্দা কৰা জনে উচ্চ পদ নাপায়। নিজৰ হাতত আইন উঠাব নালাগে। নহ'লে সকলোৱে ক'ব যে ঈশ্বৰীয় কুলতো এনেকুৱা সন্তান থাকে নেকি? পিতাই কয় কাকো দুখ নিদিবা। ৰাতিপুৱাই উঠি পিতাক স্মৰণ কৰা। বাবা, আপুনি কিমান মিঠা, আপুনি আমাক ৰজাৰো ৰজা স্বৰ্গৰ মালিক বনোৱা। আমি আপোনাৰ শ্ৰীমতত নিশ্চয় চলিম। আমি আসুৰী মতত নচলো। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে পিতাই বুজি পায় এওঁৰ ভিতৰত এতিয়াও আসুৰী সংস্কাৰ আছে। এওঁ কেনেকৈ স্বৰ্গৰ ৰাজ্য ভাগ্য ল'ব। নিজৰ চাল-চলন চোৱা। তোমালোক সন্তানসকলৰ দৰে ভাগ্যৱান দুনীয়াৰ ভিতৰত কোনোৱেই নাই। পিতাইতো কয় - সু-সন্তান হোৱা। এনেকুৱা চাল-চলন দেখুওৱা যাক দেখি পিতায়ো সুখী হৈ যায়। পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি বহুত ধ্যান থাকে যে কেনেকৈ সন্তানসকলক দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ কৰি উচ্চ পদৰ অধিকাৰী বনাব পাৰো।

বাবাই বুজায় - দিনত পাৰ্থিৱ উপাৰ্জন কৰা, কিন্তু ব্ৰহ্ম-মুহূৰ্তত উঠি বাবাৰ লগত মিঠা মিঠা বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে। বাবা আপুনিতো বিস্ময় কৰি দিছে! আপুনি ২১ জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ ৰাজ্যভাগ্য (বাদশ্বাহী) দিয়ে! আমি আপোনাৰ প্ৰতি বলিহাৰ যাম। গতিকে বলিহাৰ হৈ যাব লাগে, কেৱল ক'ব নালাগে। যিমান সময় স্মৰণত থাকিবা তাৰ প্ৰভাৱ গোটেই দিনটোত থাকিব। বহুত বি.কে. আছে যিসকলে ৰাতিপুৱা নুঠে, সেয়েহে ধাৰণাও নহয়। ৰাতিপুৱা উঠাৰ অভ্যাস এবাৰ হৈ গ'লে, তাৰ পিছত দেখিবা কেনেকৈ সেৱাৰ যোগ্য হৈ যাবা। যিসকলৰ সেৱা কৰিবলৈ চখ থাকে তেওঁ য'তেই নহওক সেৱা কৰিবই। গালিও খাবা। এশৰ ভিতৰত এজন ওলাব। তাত লাজ কৰিব নালাগে। সেৱাতো য'তে-ত'তে আছে, কেৱল সেৱা কৰোতা থাকিব লাগে। বাবাই উপায়তো দি থাকে। নিচা থাকিব লাগে। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি গঢ়ি তোলাৰ যি নিচা তাৰ বাহিৰে অন্য নিচাত লোকচান আছে। পিতাই এই নিচা বঢ়ায়। বাকী কাৰোৰে ওচৰত জ্ঞানৰ নিচা নাই। পতিত দুনীয়া আৰু পৱিত্ৰ দুনীয়াৰ বিষয়েও কোনেও নাজানে। পতিত দুনীয়াত নিশ্চয় পতিত থাকে সেয়েহে পৱিত্ৰ দেৱতাক পূজা কৰে। সত্যযুগ, ত্ৰেতা পৱিত্ৰ মহাৰজা, মহাৰাণী হৈ গৈছে। ৰাৱণৰ ৰাজধানী দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়।

সন্তানসকলে জানে যে শিৱবাবাই আমাক ভাল কৰ্ম শিকায় আৰু ভৱিষ্যতে পাবলগীয়া পদৰো সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। এয়া হৈছে প্ৰত্যক্ষ ফলৰ সাক্ষাৎকাৰ। সেয়েহে স্বয়ং পিতাই যিহেতু শিকাবলৈ আহিছে গতিকে শিকিবলৈ কিমান উৎকণ্ঠা থাকিব লাগে। 'কৰ্মবন্ধন আছে' এনেকৈ ক'লে ইয়াক দুৰ্বলতা বুলি কোৱা হয়। কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱা উপায়ো পিতাই দি আছে। পিছে এনে ৰায় দৃঢ় জনকেহে দিব পাৰি, কেঁচাজনক নোৱাৰি। কোনোবা বান্ধোনত থকা মাতাই পুৰুষাৰ্থ কৰি যোগবলেৰে স্বামীক বশ কৰি তেওঁক লৈ আহে, বহুত মাৰো খায়। কোৱাও হয় - যিমানই কঠিন পৰিস্থিতি নাইকি নিজৰ ধৰ্ম এৰি নিদিবা। গতিকে এয়াও প্ৰতিজ্ঞা কৰা হয় আৰু তাৰ ওপৰত দৃঢ় হৈ থকা উচিত। ফলপ্ৰসূ কৰা উচিত। মায়া বহুত প্ৰবল, ইয়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিবই লাগিব, পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এনে নহয় যে স্বৰ্গত যিকোনো পদ পালেই হ'ল। নহয়, পুৰুষাৰ্থ উচ্চ পদ পাবলৈ কৰা উচিত। অচ্ছা !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) নিজৰ হাতত আইন উঠাব নালাগে। পৰস্পৰ বহুত মিঠা হৈ থাকিব লাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। ব্ৰহ্ম মুহূৰ্তত উঠি পিতাৰ লগত মিঠা মিঠা বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে।

(2) ছেকেণ্ডত নষ্টোমোহা হ'ব লাগে। পৰিত্ৰতাত থকাৰ উপায় উলিয়াব লাগে। সাহস ৰাখিব লাগে। জ্ঞান-যোগবলৰ দ্বাৰা হিচাব-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে।

*বৰদান:- পৰামৰ্থৰ আধাৰেৰে ব্যৱহাৰক সহজ বনাওঁতা ভাগ্যৱান আত্মা হোৱা।

আধাকল্প ব্যৱহাৰত, ভক্তিত, ধৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত সকলোতে মেহনত কৰিলা আৰু এতিয়া মেহনতৰ পৰা মুক্ত হৈ গ'লা। এতিয়া ব্যৱহাৰো পৰামৰ্থৰ আধাৰেৰে সহজ হৈ গ'ল। নিমিত্ত মাত্ৰহে কৰি আছা। নিমিত্ত মাত্ৰ হৈ কৰোতাজনৰ সদায় সহজ অনুভৱ হয়। ব্যৱহাৰ নহয়, কিন্তু খেলহে। মায়াৰ ধুমুহা নহয়, পিছে নাটক অনুসৰি আগবাঢ়ি যোৱাৰ উপহাৰ। গতিকে মেহনত নোহোৱা হ'ল। এনেকৈ মেহনতৰ পৰা নিজকে মুক্ত কৰোতা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মা হওঁ - এইটো স্মৃতিত থাকা।

*শ্লোগান:- জীৱনত মধুৰতাৰ গুণ ধাৰণ কৰাতোৱেই হ'ল মহানতা ।

!!ওম শান্তি!!

***